

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐπιχρησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
 Ἐτησία. . . . . 8φ. 8,— Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος. . . . . > 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
 Τριμηνος. . . . . > 2,50 Τριμηνος > > 3,—
 Αἱ ἀνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΒΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτών, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος. Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1907. Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 21

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἐπέρασαν θλιβερὰ ἐκείνην τὴν νύκτα. Ὁ κ. Ζουανικ καὶ ὁ ἀνεψιός του ἐσυλλογίζοντο τὰ Δίδυμα, ποῦ ἐξηφανίσθησαν μὲ τὸσον ἀλλόκοτον τρόπον, ἐσυλλογίζοντο τοὺς ἀπεισταλμένους τοῦ Βολκῶφ, ποῦ ἦτο ἐντελῶς ἀνεξήγητος ἡ φυγή των, ἐσυλλογίζοντο τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου των, ὅπου μὲ τὴν ἐλαχίστην ἀργοπορίαν διέπραξαν τὴν κίνδυνον νὰ μὴ φθάσουν. Ὁ Γιάγκος ἐφοβεῖτο πρὸ παντὸς μήπως φθάσουν πολὺ ἄργά, διότι τὸ ἐθεωροῦσε ζήτημα τιμῆς ν' ἀνταποκριθῆ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἰδιορρύθμου ἐκείνου ἀνθρώπου. Καὶ ὅσον περισσότερο ἐπλησιάζεν εἰς τὸ Μπουλαθάγιο, τὸσον ἐγίνετο δευτέρα ἢ ἀνοπομονησία του, νὰ γνωρίσῃ ἐκεῖνον τὸν Βόρον Βολκῶφ, ὅστις, ἀφοῦ ἔκατξε τὸσον εὐεργετικὸν πρόσωπον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πατέρα, ἔρριπτεν, ἔπειτα ἀπὸ σιωπῆν εἰκοσι ἐτών, τὸσην ἀνεμοταραχὴν εἰς τὴν ὑπαρξίν του υἱοῦ.

Ὁ Ὑβῶν ἐσυλλογίζετο κυρίως τὸν φίλον του Ἰανόν. Ἡ καρδία τοῦ μικροῦ Βρετόνου, ἡ γεμάτη ἀπὸ καλωσύνης καὶ εὐθύτητας, δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ φίλος του ἦτο ἀνακατωμένος εἰς ἐγκληματικὴν πράξιν, ἠναγκάζετο ὁμῶς ἐνδομύχως νὰ ὁμολογῆ ὅτι αὐτός, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἰανοῦ, δὲν θὰ ἠσύχαζε πρὶν δικαιολογίῃ τὴν διαγωγὴν του.

Ὁ Σίρ Βασίλης Μάκεσαν ἦτο ὁ μόνος ποῦ εἶ-

χεν ἀκόμη ὄλην τὴν πνευματικὴν του γαλήνην. Ἀφοῦ ἀπαξ συνεδέθη μὲ τοὺς Γάλλους διὰ τοῦ λόγου τιμῆς του, τὸν ὁποῖον διάλου δὲν ἐσκέπτετο ν' ἀθετήσῃ, δὲν εἶδε πεντάραν οὔτε διὰ τὰς περιπετείας τοῦ ταξειδίου, οὔτε διὰ τὴν ὄραν ποῦ θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ τέρμα ἑλεεινολογοῦσε, μὲ ὄχι καὶ τὸσον ὑπερβολικὴν βαρυθυμίαν, τὰ ἄνοστα φαγητὰ ποῦ ἔτρωγε, καὶ ἦτο λυπημένος, διότι αἱ περιστάσεις τὸν ἠνάγκαζαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδια τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ἀληθινοῦ Τζάκ Χίνδων, καὶ μάλιστα νὰ τὰ ἀπαρνηθῆ διὰ παντός, ἀφοῦ ἠναγκάσθη νὰ ὑποσχεθῆ ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε πλέον τὰ ὄπλα νὰ πολεμήσῃ κατὰ

τῶν Μπόερς. Τὸ κάτω-κάτω, ἐδλεπεν ὅτι εὐθὺνὰ τὴν εἶχε γλυτώσῃ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ φορτώσῃ μὲ μάτανα παράνονα τὴν ζωὴν, ποῦ εἶχε κινδυνεύσῃ νὰ χάσῃ, καὶ τὴν ὁποῖαν εὗρισκε καλὴν, ἔστω καὶ χωρὶς τὴν στολὴν τῆς βασιλικῆς σωματοφυλακῆς. Εἶχεν ἰδῆ ὅτι ἦτο ἀνάρμοστον νὰ τὴν φορῆ τώρα, καὶ τὴν εἶχεν ἀνταλλάξῃ μὲ τὰ πάνινα μαβία φορέματα, ποῦ φοροῦν οἱ γεωργοὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. . .

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν χαρὰν γῆν, ὁ Γιάγκος, ὁ ὅποσος ἐφύλαττε σκοπός, ἐσκέφθη νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς συντρόφους του, διὰ νὰ φύγουν γρήγορα, ἀφοῦ προγευματίσουν εἰς τὸ πόδι. Ἐσκέπτετο ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ ὁδοιπορήσουν κατὰ τὰς δροσεράς πρωινὰς ὥρας καὶ ν' ἀναπαυθοῦν τὸ ἀπόγευμα, ποῦ θὰ ἔκαιεν ὁ ἥλιος.

Ἡθέλησε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἄλογα, καὶ ἐπῆγε πρὸς τὸ δασκί. Ἀλλὰ πόσῃ δὲν ἦτο ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν δὲν εὗρήκε παρὰ μόνον ἓν ἀπὸ τὰ ζῶα των, καὶ δίπλα εἰς αὐτὸ γονατισμένον τὸν ὀδηγόν, ποῦ εἶχεν ἐξαφανισθῆ μὲ τὸσον περιέργον τρόπον. Ὁ Κάφρος, ὅταν τὸν ἤκουσε νὰ πλησιάζῃ, ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, κ' ἔβγαλεν ἓνα σφύριγμα, εἰς τὸ ἀκουσμά τοῦ ὁποῖου δέκα περίπου Ἀγγλοὶ ἰππεῖς ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν ἀπέναντι εἰσόδον τοῦ δάσους.

—Νὰ πάρ' ἡ κατάρρα! ἔκραξεν ὁ Γιάγκος, ἐνῶ ἐπηδοῦσεν εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἀλόγου, τὸ ὁποῖον ὁ προδότης εἶχεν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸ πάρῃ καὶ αὐτό, ὅπως τὰ ἄλλα.

Ὁρμησεν ἔφιππος πρὸς τὸ ἀγροτικὸν σπίτι, καί, χωρὶς

«Σκυμμένος εἰς τὸν λαιμόν τοῦ ἀλόγου του. . .» (Σελ. 162, στ. α')

Φυσικά, ο φιλαράκος μας δεν έχασε την περιστασία, παρά άρχισε πάλιν τὰ κλάμματα:

— "Γ... Γ... Γ! Γιατί δεν επήρανε κ' έμάς, να πάμε με τὸ ἀμάξι; ... Γου... ου... ου!

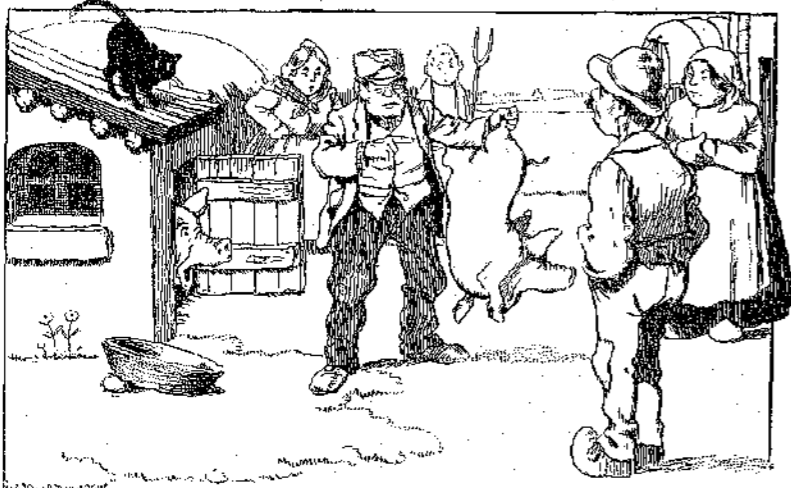
Ο κύριος Σμαραγδής, ποῦ ἦτανε μιά φορά κ' ἔναν καιρὸ στρατιωτικὸ ἄλογο, καὶ μάλιστα εἶχε κάμη τὴν διπρησίαν του εἰς τὸ πυροβολικὸν μαζί με τὸν Μπιρμπάντη, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ἄλογα τοῦ ξένου, εἶχε βγῆ ἀπὸ προτίητερα στὴν αὐλή, γιὰ νὰ ἰδῆ καὶ

τὸν Κλαφιάρικο καὶ νὰ τοῦ πῆ τί τὰ κάνουνε τὰ γουρουνόπουλα ἅμα παχύνουν.

Ἡ κυρά-Μουρμούρα ἤλθε κοντὰ γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸ ταυμένο τὸ μικρὸ της.

— Μὴ λυπᾶσαι, μικρουλάκι μου! θὰ εἶσαι ἐδῶ καλλίτερα μαζί με τὴν μαϊμάκα σου.

— Οὐφ! στενοχωριέμαι μαζί σου! εἶπε τὸ κακόπαιδο· μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ εἶμαι μαζί με τ' ἄλλα. Μ' ἐκείνα ἐπαιζα· μ' ἐσένα πῶς νὰ παίζω;

«Τὰ ἐσηκόνανε ἀπὸ τὰ πόδια...» (Σελ. 163, στ. γ')

νὰ χαιρετίσῃ τὸν παλαιὸν του φίλον.

— Γιατί δεν μ' επήρανε, κ' ἐμένα; ἐφώναζε κ' ἐγγύνιαζε ὁ Κλαφιάρικος.

— Δεν σ' επήρανε, γιατί κουτσαίνεις! τοῦ εἶπεν ὁ κύριος Σμαραγδής.

— Ἦθελα νὰ πηγαίνα κ' ἐγὼ με τὸ ἀμάξι!... Γ... Γ! ?!

— Δοιπόν, δεν ἐπρεπε νὰ κάνης τὸ θυμωμένο προχθὲς καὶ νὰ ἀρχίσῃς νὰ κλωτσοπατάς ἐκεῖνο τὸ δαμάτι με τ' ἀγκάδια.

— Ἀμὲ τὴν Βελουδίτσα, γιατί δεν τὴν επήρανε;

— Ἡ Βελουδίτσα εἶνε καλὴ καὶ φρόνιμη, καὶ δεν ἤθελέσανε νὰ τὴν πουλήσουνε τὴν ἐκράτησαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν μεγαλώσουν...

— Ἀμὲ τὰ ἄλλα, ποῦ τὰ πάνε με τὸ ἀμάξι;

— Τὰ πάνε στὸ πανηγύρι...

— Γ... Γ... Γ: Ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ πάω στὸ πανηγύρι.

— Ναί, μὰ ἐκεῖ, τ' ἀγοράζουνε οἱ χωριάτες τὰ γουρουνόπουλα, γιὰ νὰ τὰ παχύνουνε...

— Κί? ἅμα τὰ παχύνουνε;...

— Ἄμα τὰ παχύνουνε... Καλλίτερα νὰ μὴ σοῦ τὸ πῶ, παιδί μου! θὰ τὸ μάθης μοναχὸς σου, ἅμα παχύνῃς καὶ σύ, — εἶπε ὁ κύριος Σμαραγδής.

Ἦτανε καλὸ ἄλογο τὸ καιμένο, καὶ δεν ἤθελε νὰ τὸν κακοκαρδίση

— Ναί! καὶ ἅμα εἶτανε ἐδῶ, ὅλο καὶ κλάψες ἦσαν μαζί τους! "Α! γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Κλαφιάρικο! τὸ παράκανε! Σώπαινε, εἰδεμὴ τρῆς ξύλο τῆς χρονιάς σου, καιμένε!...

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΟΡΝΙΘΟΠΟΥΛΙ

Προχθὲς ἀκόμα βγήκε ἀπ' τ' αὐγὸ του καὶ περκατέει σειστό, καιμαρωτό Σοφώτατο θαρροῦ τὸν ἑαυτὸ του Καὶ κάθῃ ἄλλο γύρω του — κουτό.

Στιγμὴ στὴν ἴδια θέσι δεν καθίσει! Ἐπάνω, κάτω τρέχει βιαστικά! Καὶ μ' ἀφθονία συμβουλὲς σκορπίζει. Γιὰ νὰ προλάβῃ τάχα τὰ κακά.

Ἐδῶ μιά πάπια τρέχει καὶ μαλλώνει. Πῶς τὰ μικρά της ἰσχύει στὸ νερό. Αἰτία — λέγει — θάν' αὐτὴ καὶ μόνη Σὲ χάροῦ στρώμα ἂν πέσουνε μικρό.

Παρέκει κόττα γέφυρα κυττάζει. Τ' ἀγά της ποῦ κλωσᾷ μέσ' στη φωνά. Τῆς λέγει στὴν ὑγεία πῶς πειράζει. Τὸ τόσο καθησιὸ κί' ἡ τριμελιά.

«Μά... λέγει ἡ κόττα, — κάθουμαι νομίζεις; Ζεσταῖνο τὰ ἀγά μου! — Τί δηλοῦ; Θαρροῦ δεν εἶνε λόγος νὰ φροντίξῃς. Γιὰ τὰ ἀγά σου δὰ τόσο πολὺ!»

Κί' ἡ κόττα — «Αἰ, μικρὸ μου, κ' ἡ μαμά σου, Ἄν ἄφινε τ' ἀγά της ὅπως λές, Δεν ὄχῃς γεννηθῆν' ἡ ἀφεντιά σου. Ποῦ, χθεσινὸ, σκορπίζεις συμβουλές!

(Μίμησις) ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΙΛΟΥ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ (ΜΙΘΗΣΙΟΤΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Τὸ τραῖνον ἐσταμάτησεν ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λουδέν, καὶ ἐκεῖ ἡ Ἀνδρέα ἐδήλωσεν εἰς τὸν ὁδηγὸν ὅτι ἦτο χωρὶς εἰσιτήριον, διότι δεν εὐρήκε τὸν καιρὸν νὰ βγάλῃ εἰς τὸ Σινόν.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε, δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, με πολλὴν ἀπορίαν, διότι ἐδλεπεν ἕνα κορίτσι τόσο νεαρᾶς ἡλικίας νὰ ταξιδεύῃ ὀλομόνοναχον, τὴν νύκτα.

— Εἰς τὸ Παρίσι, ἀπήτησεν ἡ Ἀνδρέα.

Κ' ἐκοκκίνισε λιγάκι.

— Δεν ἤμπορᾷ ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω εἰσιτήριον παρὰ ἕως τὸ Τουάρ. Κάμνει τρία φράγκα κ' ἐξήντα. Εἰς τὸ Τουάρ θὰ ζητήσετε ἄλλο εἰσιτήριον διὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ταξιδί σας. Θὰ ἔχετε δι' αὐτὸ καιρὸν, ὅσον θέλετε, διότι μόνον τὸ ἀπόγευμα θὰ ἤμπορέσετε, ν' ἀναχωρήσετε ἀπὸ τὸ Τουάρ, ἐκτὸς ἂν φύγετε με τὸ ἄργὸν τραῖνον.

Ἡ Ἀνδρέα ἐπλήρωσε τὸ χρῆμα ποῦ τῆς ἐζητοῦσαν, καὶ ὁ ὁδηγὸς τῆς ἔκοψε διπλότυπον ἀποδείξιν, τὴν ὁποῖαν ἐγράφει με τὸ μολύδι.

— Καὶ τί ὥραν, ἠρώτησε, τὸ ἄλλο τραῖνο, ποῦ θὰ πάρω, θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Παρίσι;

— Κατὰ τὰς 6 καὶ 40, ἂν φύγετε με τὸ ταχὺ τῶν 2 καὶ 9. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, καλὰ θὰ κάμετε, νομίζω, δεσποινίς, ἀφοῦ θὰ μείνετε τόσας ὥρας εἰς τὸ Τουάρ, νὰ εἰδοποιήσετε τηλεγραφικῶς διὰ τὴν ὥραν ποῦ φθάνετε, τὸν ἀνθρώπων ἢ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ θὰ ἔλθουν νὰ σᾶς περιμένουν εἰς τὸν σταθμὸν.

Ἡ Ἀνδρέα παρ' ὀλίγον ν' ἀπάντησεν ὅτι κανεὶς δεν θὰ ἤρχετο διὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῆ ἔσυλλογίσθη ὅμως ὅτι εἰς τίποτε δεν θὰ τὴν ὠφελοῦσεν, ἂν ἐφανερωμένον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐκτὸς τούτου τὸ τραῖνον ἤρχισε νὰ κινῆται, καὶ ὁ ὁδηγὸς, ἀφοῦ ἐχαίρετισε τὴν νεαρὰν ταξιδιώτριαν, ἔσπευσε νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸ βαγόνι τῶν ἀποσκευῶν.

Τὸ τραῖνον ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Τουάρ, κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀπετιβάλετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, εἰς ἕνα τόπον, ὁ ὁποῖος τῆς ἦτο ἐντελῶς ξένος, καὶ ὅπου δεν ἐγνώριζε ψυχὴν, τὴν ἐτρόμαξε λιγάκι. Θὰ εὐρίσκειν ἄραγε, εἰς ὥραν τόσο πρωινήν, ξενοδοχεῖον; Καὶ θὰ τῆς ἀνοίγαν τάχα; Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, ἂν ὑπῆρχε, ποῦ ἀρχίζει ἀκριβῶς αὐριον. Πηγαίνετε γρήγορα, πρὶν ἔμβουν ἐκεῖνοι οἱ ἀνθρώποι καὶ εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἡ αὐλὴ τοῦ σταθ-

μαῦ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀμάξια παντὸς εἴδους, καὶ ὅτι ὁ ταξιδιώτης δεν εἶχε παρὰ νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ μεταβῆ εἰς ὅ,τι μέρος τῆς πόλεως ἤθελεν. Θὰ συνέβαινεν ἄραγε τὸ ἴδιον εἰς αὐτὴν τὴν κοινόπολιν, ὅπου θὰ ἔκαμνε τὸν πρῶτον σταθμὸν τῆς θλιβεραῆς τῆς Ὀδυσσεΐας; Δεν ἐτόλμουσε κανὴν νὰ τὸ ἐλπίσῃ, κ' ἐδλεπεν ὅτι θὰ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ διανοκτερεύσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐπάνω σὲ κανένα πάγκον, με τὴν συντροφίαν τίποτε πτωχῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν εὐρίσκαν ἐκεῖ νὰ κακοπεράσουν δωρεὰν τὴν νύκτα των.

Ἦτο ἀκίμη βυθισμένη εἰς αὐτὰς τὰς πικρὰς σκέψεις, ὅταν τὸ τραῖνον, με κρότον καὶ πάταγον, εἰσήλθεν εἰς τὸν σταθμὸν κ' ἐσταμάτησε με τὴν ἐνεργείαν τοῦ χαλινωτηρίου του.

— Τουάρ! ὅλοι οἱ ἐπιβάται κατεβαίνουν ἐδῶ! — ἐφώναζαν ἀμέσως δύο σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι, ἐνῶ ἤνοιγαν πέρα-πέρα τὰς θύρας κ' ἐρριπταν ἀπὸ ἐν βλέμμα σὲ κάθε βαγόνι, διὰ νὰ ἐξυπνήσουν ἐν ἀνάγκῃ τοὺς ἀποκοιμισμένους ταξιδιώτας.

Ἡ Ἀνδρέα, σχεδὸν τρομαγμένη ποῦ εἶχε φθάσῃ τόσο γρήγορα, ἐπήδησεν εἰς τὸ πλακοστρωτον, καί, λιγάκι ζαλισμένη ἀπὸ τὰ τινάγματα καὶ τὴν κίνησιν τοῦ τραῖνου, ἤκολούθησε πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοὺς ὀλίγους ἐπιβάτας, ποῦ εἶχαν συνταξιδεύσῃ μαζί της.

Δεῖλᾶ-δεῖλᾶ, ἂν νὰ ἤθελε νὰ κρυφθῆ, τοὺς ἄφησε νὰ περάσουν πρῶτοι ἀπὸ τὸ κιγκλιδωμα τῆς ἐξόδου ἔπειτα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ὑπάλληλον ποῦ ἔπαιρνε τὰ εἰσιτήρια:

— Νά, τὸ εἰσιτήριόν μου, κύριε, εἶπεν· εἶμαι ὅμως μόνη μου, καὶ δεν γνωρίζω κανένα ἐδῶ. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δείξετε κανένα ξενοδοχεῖο, ὅπου νὰ μείνω ἕως τὴν ὥρα ποῦ θὰ φύγῃ τὸ τραῖνο ποῦ θὰ πάρω διὰ τὸ Παρίσι;

Εἰς τὸ ἀδύνατον φῶς ἐνός φανοῦ κρεμασμένου εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, ὁ ὑπάλληλος, ἀπορῶν ποῦ ἐδλεπεν ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, ἔτσι ἔρημον καὶ μόνον του, ἐστάθη μίαν στιγμὴν καὶ τὸ ἐκαλοκύταξε, με συμπάθειαν καὶ περιέργειαν συνάμα.

— Ξενοδοχεῖον, δεσποινίς; Μὰ βέβαια, ἐνοεῖται! θὰ βρῆτε ἕνα ἐκεῖ, ἀπέναντι. Δεν ἔχετε παρὰ τὴν πλατεῖαν νὰ περάσετε. Βλέπετε; νὰ καὶ ἄλλοι ἐπιβάται, ποῦ πηγαίνουν νὰ ζητήσουν ἐκεῖ δωμάτια. Κτυποῦν τὴν πόρτα. Θὰ βρῆτε χωρὶς ἄλλο δωμάτιον δι' ἀπόψε, ἂν καὶ ἀντὶ νὰ ἔλθῃ μόνη, τὴν συνώδευσεν ὁ πατέρας της ἢ κανέν ἄλλο ἀξιοσεβάστον πρόσωπον. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ ξενοδοχείου δεν ἐνόμιζαν ὅτι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ δείξουν πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἄ-

Ἡ Ἀνδρέα τὸν ὑχαρίστησε, καὶ με τὴν βαλίτζαν της εἰς τὸ χέρι, ἔσπευσε γρήγορα πρὸς τὸ σπίτι, ποῦ τῆς εἶχε δεῖξῃ ὁ ὑπάλληλος.

Ἐνῶ ἐπεριπατοῦσεν, εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς νυκτός, εἰς τὴν πλατεῖαν, ποῦ μόλις ἐφωτίζετο ἀπὸ τὰ τρεμοσβύνοντα φῶτα μερικῶν φανῶν φωταερίου, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἂν ν' ἀγρυπνοῦσαν διὰ νὰ φυλάττουν τὴν πόλιν, τὴν βυθισμένην εἰς τὸν ὕπνον, ἔξαφνα τῆς ἤλθε ζωηρότατον τὸ συναίσθημα τῆς μοναξιάς της. Ἠσθάνετο ὅτι ἦτο κουρασμένη, μωδιασμένη, ἀποκατωμένη ἀπὸ τὴν πίκραν, καὶ ἤρχιζε νὰ βλέπῃ με τὸ ἀληθινὸν φῶς τῆς λογικῆς πόσον ἀνόητος καὶ ἀξιοκατάκριτος ἦτο ἡ διαγωγή της.

Ἐπροσπάθησεν ὅμως ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της πᾶσαν ἰδέαν μετανοίας, καὶ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν φυγὴν της ἐπεκαλέσθη πάλιν τὰ διάφορα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα τὴν εἶχαν ἐνισχύσει διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐνοχον ἀπόφασίν της.

Ὅταν ἐφθάσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπέσιμωσε κ' ἐθύμωσεν, ἅμα εἶδε τοὺς ὑπηρέτας νὰ τρέχουν πρόθυμοι γύρω στοὺς ἄλλους ταξιδιώτας, ἐνῶ ἔκαμναν τάχα ὅτι αὐτὴν διόλου δεν τὴν ἐπρόσεξαν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν συνεκρατήθη Ὁρθῆ, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ διαδρόμου, ἐπερίμενε νὰ καταδεχθῶν νὰ τὴν κυττάξουν καὶ νὰ ζητήσουν τὰς διαταγὰς της. Ἀλλά, μετ' ὀλίγον, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν της καὶ ἠρώτησε με ὑπεροπτικὸν τόνον, ἂν ἤθελαν, ναί ἢ ὄχι, νὰ φροντίσουν καὶ δι' αὐτὴν καὶ νὰ τῆς δώσουν δωμάτιον.

— Μιά στιγμὴ, δεσποινίς, ἀπήτησεν ὁ ὑπηρέτης, χωρὶς κανὴν νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν ἰδῇ.

Καὶ ἀφοῦ τὸ εἶπεν, ἔτρεξε νὰ ξεφορτώσῃ, ἀπὸ τὴν βαλίτζαν του καὶ τὸ δέμα με τὸ διπλωμένο ἐπανωφόρι του καὶ τὴν ὀμπρέλλα καὶ τὸ μπαστοῦνι του, ἕνα ἄλλον ταξιδιώτην, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσῃ ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν.

Αὐτὴ ἡ περιφρόνησις ἔκαμε τὴν φαντασμένην μας νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν καὶ νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ τὸν θυμὸν της. Μὲ πόσον διαφορετικὸν τρόπον τὴν εἶχαν ὑποδεχθῆ εἰς τὴν Τουάρ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κρουσῆς Σφαίρας, τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχεν ὑπάγῃ ἐκεῖ με τὸν πατέρα της! Δεν ἔλεγεν ὅμως, ἡ δυστυχισμένη, ὅτι τὸ ἴδιον θὰ ἐγίνετο αὐτὴν τὴν ὥραν, ἂν, ἀντὶ νὰ ἔλθῃ μόνη, τὴν συνώδευσεν ὁ πατέρας της ἢ κανέν ἄλλο ἀξιοσεβάστον πρόσωπον. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ ξενοδοχείου δεν ἐνόμιζαν ὅτι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ δείξουν πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἄ-

γνωστον αὐτὴν μικροῦλαν, — τὴν φωχοῦλαν, βέβαια, — ποῦ ἤλθε νὰ καταφύγῃ, περασμένα μεσάνυχτα, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πολὺ πιθανὸν δεν εἶχε χρήματα διὰ νὰ πληρώσῃ καὶ νὰ μείνῃ.

— Θέλω ἕνα δωμάτιον, ἐπανεῖλαβε με χολιασμένην φωνήν, τὸ ἀκούσατε;

— Καλὰ, καλὰ, δεσποινίς! ἅμα τελειώσω με τὸν κύριον.

— Σᾶς παρακαλῶ, παρενέβη με εὐγενῆ τρόπον ὁ νεοφερμένος, ἡ δεσποινίς ἦτο ἐδῶ πρὶν ἀπὸ ἐμέ! πρέπει νὰ τὴν ὑπηρετήσετε πρώτην.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀνδρέα, εὐγνώμων διὰ τὸ δέγμα αὐτὸ τῆς συγκαταβάσεως, ἂν καὶ τὸ ἐδλεπε φυσικώτατον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ ὑπηρέτης ἔρριψε τότε πρὸς αὐτὴν ἐν βλέμμα, τὸ ὁποῖον δεν εἶχε τίποτε τὸ ὑποχρεωτικόν· καί, ὅταν τὴν εἶδε

«Ἐπρόθεσε ν' ἀναβῆ εἰς τὸ βαγόνι...» (Σελ. 158, στ. α.)

καλλίτερα, ἢ περιφρονητικὴ ἀδιαφορία, με τὴν ὁποῖαν τῆς εἶχε φερθῆ ἕως τότε, μετεβλήθη εἰς αἰσθημα δυσπιστίας, πολὺ φανερόν. Ἡ Ἀνδρέα εἶχε μισοξυπλωθῆ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸ θρανίον τοῦ βαγονίου, καὶ τὸ καπέλλο της, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀμελήσῃ νὰ βγάλῃ, εἶχε χάσῃ τὸ σχῆμα τοῦ ἐπανωφόρι της εἶχε καταξαρῶσῃ, τὸ πρόσωπόν της ἦτο ἐλαφρὰ μαυρισμένον ἀπὸ τὸν καπνόν, με τὴν βίαν της δὲ διὰ νὰ καταβῆ ἀπὸ τὸ τραῖνον, εἶχε λησμονήσῃ τὰ γάντια της. Με αὐτὴν

της 'Ελευθερίας, α. Μακαμένη Γαρδένια, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προστίθουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχθόν διά τὸ εὖος ποῦτο, πρὸς τοὺς έχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης λοχθόν διά τὸ εὖος τοῦτο. Προστάσεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Μαργαριταρέιο Δάκρυ μὲ τὴν Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ, Ἐὐτυχὲς Παρελθόν, Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης, Βασιλέα καὶ Δάσκαλον — ἢ Βασιλισσοῦ τῶν Ἀνθῶν μὲ τὴν Ἀθήνην, Σκέρτα, Καρδίαν Μουσικῆς καὶ Κόρην τῶν Κυμάτων — τὸ Μαργεῖο Ἀρχογιάνι μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Αἴγλην, Ἑλληνικὴν Πνοήν, Ἑλληνικὴν Ἀόαν, Ὑπερήφανον Ἑλληγίδα καὶ Ἐνθουσιώδη Ἑλληγίδα — ἢ Ἑσθινὴ Ζωὴ μὲ τὸ Δοξασμένο Εἰκασίνα, Ἡρώϊκὴν Κρήτην, Ἀθάνατον Ἑλλάδα καὶ Σκέρτα — ἢ Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα μὲ τὴν Ἑσμεράλδαν, Ἄγγελον Ἀδελφιστῶν, Κεντρί καὶ Φιλόπατρις Ἑλληγὰ — ἢ Γλυφικοντάλα μὲ τὴν Αἰγυπτίαν Βασιλοπούδα, Μακαμένην Γαίαν καὶ Ἀθάνατον Ἑλλάδα — ἢ Δάσκαλον μὲ τὸν Ἀρδοῦχον Ἡλιον, Ἐὐτυχὲς Παρελθόν, Μαργαριταρέιο Δάκρυ καὶ Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης — ἢ Ἀρχοντοπούλα τῶν Δευκῶν Ὀρέων μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Μεγαλίον, Χρυσόπτερον Αἴγλην, Νηρηίδα τοῦ Πηγηιοῦ καὶ Ἐθνικὸν Δάβαρον — ἢ Νικηφόρος Ἑλληγὴ μὲ τὸν Νικηφόρον Ὀδρανὸν καὶ Ἰωάννην Δάκρυ — ἢ Μακεδονία μὲ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσασκεῖδα, Βασιλισσοῦ τῶν Συμμαχῶν, Ἀξιολόγητον, Κόρην τῶν Κυμάτων καὶ Μακεδονικὴν Φάλαγγα — ἢ Πορφυρογέννητος μὲ τὴν Ἀρχοντοπούδα τῶν Δευκῶν Ὀρέων καὶ Ζίαν — τὸ Ἐνωσις ἢ Ἐσθινὴ Ζωὴ μὲ τὸν Ἄγγελον Ἀδελφιστῶν, Ἐσθινὴν Κρητικοπούδα, Φοβ-Διάβολον, Δάκρυ τῆς Μακεδονίας καὶ Ἰνδιάνων Ἀωτῶν — ἢ Ἄγγελος Ἀδελφιστῶν μὲ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἑλλάδος καὶ Κόρην τῶν Κυμάτων — ἢ Ἰππότης τοῦ Μεσαιῶνος μὲ τὸν Φιλελευθερον, Χρυσόπτερον Ἑλλίδα καὶ Βασιλέα — τὸ Κνωσὸλεον Δάσκαλον μὲ τὸν Ἀμίμητον Γελοποιοῦν — ἢ Βασιλισσοῦ τῶν Συμμαχῶν μὲ τὸ Μελαγχροῦν Ἑλληγίδα καὶ Ὀνειροπολοῦ τῆς Δόξης — ἢ Ἀτρόμητος Δεῦν μὲ τὸ Βασιλέα, Ἑσθινὴν Ζωὴν, Κόρην τῆς Κρήτης καὶ Ἀντίβαν τῶν Καρρηθῶν — ἢ Ἰνδικὸς Ἀωτὸς μὲ τὸ Ζήτη ἢ Ἐνωσις, Κόρη τῆς Κρήτης, Ἐσθινὴν Μουσικήν, Χρυσόπτερον Ἑλλίδα καὶ Ἰππότην τοῦ Μεσαιῶνος — ἢ Ἡρώϊκὴν Κρήτην μὲ τὸ Ζήτη ἢ Ἐνωσις, Ζήτη ἢ Ἑλλάς, Ζήτη ἢ Κνωσὸλεον, Ζήτη ἢ Ἐλευθερία καὶ Δευκοκίμαντον Αἰγυλιῶν — τὸ Ζήτη ἢ Ἑλλάς μὲ τὴν Ὀδὸν τῆς Δόξης — ἢ Χιονομένη Περιστέρα μὲ τὸ Σκέρτα, Δάσκαλον, Βασιλέα, Χιονομένην Κορυφὴν καὶ Πυγολαμπίδα — ἢ Ἀφρόσσα μὲ τὸ Κίτρινον Νέμωρον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μακεδονίαν (βεβαίως, ἦτο καιρὸς ἀναμειχθῆσαι καὶ χαίρου πολὺ δι' αὐτὴν) Πορφυρογέννητον (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἄσπασμας: ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς εἶνε συνδρομητῆς) Χιονομένην Περιστέρα. Ζήτη ἢ Ἑλλάς (ὁ κ. Φαίδων μοῦ ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν σου καὶ τὰς τρεῖς δραχμὰς: μοι εἶπε δὲ νὰ σοῦ γράψω δι' αὐτὸ ποῦ τὸν ἐρωτῆς εἶνε ἀναρμόδιος νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ) Ἀγραμπελήν (φιλόφροντα καὶ φιλοπατρία ὑπάρχει πολλή) ἀπόδειξις ὁ ἐνθουσιασμός μὲ τὸν ὁποῖον ἔγινε δεκτὴ ἢ πρότασις τῆς Προσφιλῶς Ἀναμειχθῶς) Φοβ-Διάβολον, Ἀθῶν τῆς Χίου (μ' ἐξαιρετικὴν εὐχαριστήσαν ἀνεγνωσα τὴν φράσιν καὶ ποικίλην ἐπιστολήν σου) Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν (ἐλπίζω ὅτι ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη: περμένω νέα σου) Ἀτρόμητον Δεόντι, Βα-

ἀλλισσαν τῶν Συμμαχῶν (μὰ ὄλη πατριωτικὰ ψευδώνυμα; πρέπει νὰ ἔχομεν καὶ μερικὰ ἀπλῆς φράσαι: ἢ νομίζεις ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀντιπατριωτικά;) Μακαμένη Γαίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ νέα, τὰ ὁποῖα μὲ ἐχαροποίησαν πολὺ φράσιν τὸ ὄνειρόν σου, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ πραγματοποιηθῇ) Ἰππότην τοῦ Μεσαιῶνος, Παλλάδα (εὐγενὴς ἢ ἀκίβητος σου; ἀλλ' ἀτὴν τὴν φροντίδα τὴν ἀνέλαβαν ἄλλοι: ἡμεῖς δὲ περιορισθῶμεν εἰς ὅ,τι ἐπικουρῶμεν) Ὀδὸν τῆς Δόξης (τοῦ τὰ εἶπα) Φιλόπατρις Ἑλληγὰ (κ' ἐγὼ τὴν ἐδανείστην ἀπὸ ἐν βιβλίον γερμανικὸν μὲ Μαργικὰς Εἰκόνας: ἀπὸ τοῦ ἴδιου βιβλίου. θὰ τὴν ἐπῆρε καὶ αὐτὸ τὸ περιοδικόν) Μιμόζαν (λοιπόν, τὸ καλοκαίρι!) Ἄγγελον Ἀδελφιστῶν (κακόζηλος μεταφράσις τοῦ ἰταλικοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ποιητὰς καὶ εἰς συγγραφῆς καὶ εἰς συνθέτας: βεβαίως, προκειμένου περὶ μουσικοσυνθέτων εἶνε γελῶν νὰ τὸ μεταφράσῃ κανεὶς συγγραφεὺς) Ἐνωσις ἢ Ἐσθινὴ Ζωὴ (ἢ ἐπιστολὴ σου χαριτωμένη: ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς εἶνε συνδρομητῆς) Δάσκαλον (πῶς ἐπίστυσσες τέτατο πρᾶγμα: εἶνε δυνατόν νὰ μαρτυρῶ ἐγὼ τὸ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου; ἀλλ' αὐτὰ εἶνε δι' ἐμὲ τὸ μόνον μου μυστικόν!) Μαθίην Μάσκαν (ἐληφθῆσαν καὶ ἐστάλησαν) Βασιλέα κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 'Απριλίου δαπαντήσω εἰς τὸ προσχεῖς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαΐου (Ὁ χάριτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψαι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Ἐσθινῷ μας εἰς φινέλλου, ὅν ἕκαστος περιεῖχε 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

248. Δελφίνοφως.

Τὰ δύο πρῶτα βρίσκονται... Εἰς τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα. Τ' ἄλλο, εἰς τὰ στρατιωτικά Ἀκούεται προστάγματα. Τὸ τέταρτον ὡς ἀριθμός. Ἡ πρόθεσις φαντάζει. Κ' ἴσως προδότης παλαιὸς Στὸν ὕπνο μὲ τραμάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δευκοκίμαντον Αἰγυλιῶ

249. Συλλαβογράφος.

Ἀντινομίαν ἀόριστον. Ἐν γράμμα γαλλικόν. Καὶ μέλος ἀ συνάφης. Μ' αὐτὰ θὰ ἴδῃς μὲ ἐκπληξην ἰπῶς ἓνα ποταμὸν. Πασίγνωστον θὰ γράψῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινοῦ Ἀστωῦ

250. Μεταγραμματισμός.

Χωρὶς ἐμὲ δὲν δόνασαι. Βεβαίως νὰ ὑπάρξῃς. Ἄν ὅμως τὸ κεφάλι μου Θελήσῃς νὰ μ' ἀλλάξῃς, τὴν ὕλην ἐξ ἧς μ' ἐπλάσεν Ὁ Πλάστης θὰ παραίτησ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

251. Τρίγωνον.

* * * * * = Φωτίζει. * * * * = Ἐγκλημα. * * * * = Πῆμα. * * * * = Ἀντινομία. * * * * = Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπαισιολῶς

252. Φόρδην-Μίγδην.

νοῦε-ζησωσετῆς-ἡμεπιστῆ-ἐνδ'-ἀτιδύνα-νὰ-ἐρηυπᾶ. Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σπέρτου Μονάχο

258. Δελφίνοφως.

Ποία λέξις ἑλληνικὴ (ἐπίθετον ἔχον σῆμα μὲ τὴν ἡλιαν) ἔχει ἐπτά σύμφωνα καὶ ἐπτά φωνήεντα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαληρεοῦ Φλοισβον

264-268. Μαργιὴ Δέξις.

Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς θηλοκοῦ μυθολογικοῦ ὀνόματος διουλλάβον, (γνωστοῦ καὶ ὡς ψευδώνυμον ἐκ τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει τοῦ 1906), νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κνωσός, ἄμυρος, Νικόλαος, τέλοσ, δασεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφου

259. Πενταπλῆ Ἀκροσχητῆς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Πραφῆς, τὰ δεύτερα τοῦρκον τύραννον, τὰ τρίτα ζῶον, τὰ τέταρτα δημορικὸν σύνδεσμον καὶ τὰ πέμπτα πρόθεσιν:

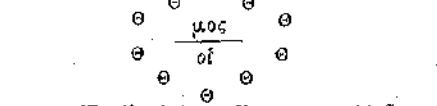
- 1, Ἰερά ναῦς. 2, Σκευὸς ἐπιτραπέζιον. 3, Ἐπίθετον, παράγωγον τοῦ ῥήματος. 4, Ἰός τοῦ Τρωῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ Σπινθηροῦ

260. Μικτὸν.

τ-σο-κα-ει-χ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίου

261. Γεῖφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσάντινης Ἀτῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φέλλου 16.

174. Φανός-Φάνος.—175. Ἐλδα-Ἀδελ.—

176. Κόρωνος-Κορώνη.

177. Η

178. Τῶν φρονίμων τὰ παρ-

εἶτα καὶ πρὶν ποι-

ῶσαι μαγεύ-

σοῦσαν. (Ἡ ἀ-

γνώσις ἐκ

τῶν κάτω, ὁ-

ρίζοντις, ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστεράς.)—179—

183. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Θ, Κ, Ρ: Κό-

ρινθος, κρηθῆ, καθάρη, Κόθηρα, Κόρη.

—184. ΚΡΑΝΑΟΣ (Κέραρον, ἈΡταξέρξης,

Ἀρ. Ἀσίς, Ἀρ. Ἰντάς, Ἀλέξ. Ἀνδρῶν, Πόλυ-

60ς, Πρίαμος.)—185. Δις ἐξαρματῆιν, οὐκ

ἀνδρὸς σοφῶ.—186. Ἡ πίστις σου ἀσωκῆ

σε (ὡς εἰς τ' εἰς σοῦς-ἔσω καλ-σῶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λέπτα 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆ μὲ λέπτα 5 μόνον. Ἐλάττωσ ὅρος 10 λέξεις, ἡλεὰ καὶ αἱ ἐλιγότεραι τῶν 10 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Συγχαίρομεν Ἀθάνατον Ἑλλάδα διὰ τὴν μέλλουσαν λῆψιν πτυχίου.—Καροδόμη-πρικο, Γλυφικοντάλα, Κυρία Παράξην, Γοβερτοῦ, Νικηφόροσ, Τζέον, Ἀφροδῆ!!!

Ἀνταλλάξου εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελετήρια πανταχόθεν.— Mlle Hélène Pitta, Chio (Turquie). (Z—129)

Ἐπὶ τῇ εορτῇ σου, προσφιλέστατε Νικη-φόρος Ὀδρανέ, δέξου ἐγκαρδιωτάτας εὐχὰς καὶ γλυκεῖς ἀσπασμούς.— Γλυφία Ἑλλάς. (Z—130)

Τὰς εὐχαιρῆστέρας μου εὐχὰς διὰ τὸ Πά-σχα τῷ Δαυκίματι, Σκέρτα καὶ Ἀντι-Διλιῇ Δουριώτου, τῆς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸ ψευδώνυμον.— Χιονομένη Πε-ριστέρα. (Z—131)